

som deres Stilling tillader dem, og at uddanne sig og oplæres til at tjene noget ved Siden af Invalidrenten.

Jeg kan ikke anerkende, at 10 Mill. Kr., 5 Millioner fra Staten og 5 Millioner fra Kommunerne, er for stor en Erstatning til de ulykkeligst stillede af alle vore Medborgere, der er blevet arbejdsuføre, har mistet en Sans eller paa anden Maade er blevet Samfundets Stifbørn. Jeg kan ikke anerkende, at 10 Mill. Kr. er for stor en Sum for et moderne Samfund, der gerne skulde være human, for det moderne Samfund med dets vidunderlige Rigdomskilder og tekniske Fremskridt.

For nylig har vi drøftet Aldersrenteloven. Det glæder mig, om jeg her kunde faa Lejlighed til med den højtærede Formands Samtykke at minde om, hvad en anset Nationaløkonom, tillige kendt som en kristen Mand, Professor Harald Westergaard, siger herom. Han siger om Aldersrenten, at han ikke kan se, at den er for høj. Det er i en Afhandling i „Nationaløkonomisk Tidsskrift“ for nylig. Han kan ikke se, at det er for meget at anvende 2 pCt. af Nationalindtægten til Forsørgelse af de gamle, hvis Arbejde for en stor Del har medført, at Nationalformuen, Nationalindtægten, er naaet op paa det nuværende Punkt. Det skulde synes ret maadeholdent. „Jo højere Samfundets Kultur er, des mere maa det kunne anvende paa et saadant Formaal; og hvis det er nødvendigt at spare, bør man først og fremmest opsøge andre Omraader, hvor Udgifterne kan sættes ned“. Det er den kristelige Nationaløkonom, Harald Westergaard, der udtaler sig saadan. Men her er der ikke Tale om Aldersrenten, om 2 pCt. af Nationalindtægten, her bliver der kun Tale om en Brøkdel af 1 pCt. til Samfundets Stifbørn. Vi kan ikke anerkende, at det er for meget; vi kan ikke anerkende, at det er nødvendigt her at skære ned; vi kan ikke anerkende, at det er en Nødvendighed for Staten i den nuværende Stilling at spare 2 Mill. Kr., som for øvrigt væltes over paa Kommunerne.

Hvad Enkelthederne angaar, skal jeg dvæle et Øjeblik ved § 1. I sin Fremsettelsestale sagde den højtærede Sundhedsminister, at han havde indarbejdet Loven af 29. Marts 1924 i dette Lovforslag. Andet sagde han ikke derom. I Bemærkningerne findes der imidlertid en ret vidtløftig Fremstilling af Grundene til, at man ikke har nøjedes med, som Ministeren sagde, at indarbejde Loven af 29. Marts 1924 i dette Lovforslag, men har forandret denne Lov meget væsentligt. Jeg undrer mig noget over, at

Ministeren ikke gjorde opmærksom derpaa i sin Fremsettelsestale, fordi det er et væsentligt Punkt, fordi den højtærede Sundhedsminister, selv om han ikke var Medlem af Rigsdagen eller Regeringen den Gang, ikke kan være uvidende om — han kender selvfølgelig Sagen ud og ind og har nøje gennemgaaet dens Historie —, at Loven af 29. Marts 1924 var et Kompromis, hvori alle Rigsdagens Partier deltog; lige hen imod Rigsdagssamlingens Slutning, den sidste Dag af Rigsdagens Samling, gjordes dette Lovforslag færdigt, den 28. Marts 1924. Det var et Kompromis overfor et Forsøg fra den daværende Minister paa ganske anderledes at ændre Invalidrenteloven af 1921. Vi hævdede imidlertid, at det var alt for tidligt at skride til væsentlige, indgribende Ændringer; der maatte kræves endnu adskillige Aars Erfaringer. Vi kunde i alt Fald slet ikke gaa med til Ministerens Forslag. I Landstinget lykkedes det, særlig under Ledelse af Landstingsmand Steincke, den senere Justitsminister, at faa en Overenskomst mellem samtlige Partier, og den blev enstemmigt tiltraadt herved i Tinget, næsten uden Forhandling.

Hvad den nuværende Sundhedsminister foreslaar i § 1, er i fuldkommen Strid dermed. Det er alt det, der findes i § 1, i 4de, 5te, til dels 6te Stykke, som er trykt med Kursiv, fordi det er nye Ting. Der staar om Ansøgningen, at den „skal være ledsaget af en af vedkommende Sygekasselæge efter en af Ministeren for Sundhedsvæsen godkendt Formular afgiven Erklæring angaaende den paagældendes Helbredstilstand, Erhvervsevne og Berettigelse til Optagelse i Invalidforsikringen“ o. s. v. Men saa staar der i 6te Stykke: „Hvis derefter Direktøren“ — det er Sygekasseinspektøren, der nu bliver til Direktør for Sygekassevæsenet — „skønner, at Ansøgerens Erhvervsevne er eller indenfor en nærmere Fremtid maa antages at ville blive saaledes forringet, at han maa anses for ude af Stand til at paatage sig lønnet Arbejde af Betydning for andre eller til ved selvstændig Erhvervsvirksomhed at bidrage ikke uvæsentligt til sit Underhold, kan han ikke invalideforsikres. I modsat Fald er den paagældende, hvis han optages i Sygekassen, samtidig berettiget og forpligtet til at være invalideforsikret.“

Se, det er en væsentlig Ændring fra den bestaaende Ordning; den sidste ærede Taler, Venstres Ordfører, var allerede inde derpaa. Efter den nuværende Ordning er det jo saaledes, at hvis Sygekassen eller dens Læge ikke er enige om at erklære, at